

Šventasis Antanas Paduvietis

Antanas Paduvietis (g. 1195 m. Lisabonoje, Portugalija – 1231 m. birželio 13 d.) – Romos katalikų bažnyčios šventasis, Bažnyčios mokytojas, misionierius, garsus pamokslininkas. Lietuvoje Šv. Antanas nuo seno laikomas tuo, kuris padeda vargstančiajam, guodžia ieškantį, saugo šeimas ir primena, kad tikėjimas pirmiausia reiškiasi per gerumą žmogui. Nors Šv. Antanas gimė Portugalijoje, o didžiąją savo gyvenimo dalį praleido Italijoje, Lietuvoje jo garbinimas turi galias ir savitas tradicijas. Daugelis šalies bažnyčių turi jo vardą, o birželio viduryje vykstantys Šv. Antano atlidai kasmet suburia tikinčiuosius iš įvairių vietovių. Ypač kaimiškose bendruomenėse šis šventasis ilgus metus buvo laikomas namų ramybės, derliaus, šeimos santarvės ir kasdienės pagalbos globėju. Žmonės tikėjo, kad Šv. Antanas nepalieka vieno nelaimėje ir išklauso net pačias tyliausias maldas.

Lietuvių pamaldume Šv. Antanas užima ypatingą vietą dar ir todėl, kad jis suvokiamas kaip labai artimas paprastam žmogui. Į jį kreipiamasi ne tik dėl pamestų daiktų, bet ir tada, kai gyvenime pritrūksta vilties, susitaikymo ar vidinės ramybės. Ne viena karta užaugo girdėdama tokį posakį, jog „Šventas Antanas visada padeda surasti“.

Bažnytiniam mene Šv. Antanas dažniausiai vaizduojamas laikantis Kūdikelį Jėzų ir leliją – tyrumo simbolį. Tokie atvaizdai puošia daugelio Lietuvos bažnyčių altorius, koplyčias bei maldos kampelius. Jie primena šventojo išmintį ir artumą žmonėms. Lietuvoje ilgainiui susiformavo ypatinga pagarba Šv. Antanui kaip šeimos globėjui ir užtarėjui kasdieniuose rūpesčiuose.

Šv. Antano minėjimas mūsų šalyje ne tik religinė tradicija, bet ir gyvas bendruomeniškumo ženklas. Atlaidai, bendros maldos, giesmės ir susibūrimai liudija, kad žmonėms vis dar svarbios vertybės, kurias savo gyvenimu skelbė šis šventasis. Tai ir atjauta, pagalba silpnesniam, nuoširdumas ir ištikimybė tikėjimui.